

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5788/24
7.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА уз ..., чији је пуномоћник Божо Марковић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког 17а/II, Поштански фах 135, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милинко Бајчета, адвокат из Београда, Булевар краља Александра 322, ради утврђења ништавости по тужби и утврђења права својине по противтужби, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1890/22 од 22.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 7.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 1890/22 од 22.12.2023. године у ставовима другом, трећем и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништав и без правног дејства уговор о поклону који је закључен између сада пок. ВВ из ..., као поклонодавца и тужене, као поклонопримца дана 19.10.2006. године, оверен пред Трећим општинским судом у Београду 19.10.2006. године под бројем I Ов 2 бр.8316/16, у делу у коме је тим уговором неовлашћено располагао са 53/100 идеалних сувласничких делова тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се на основу ове пресуде, након њене правноснажности, може укњижити, односно уписати у Републичком геодестском заводу, Служба за катастар непокретности Нови Београд, као сувласник са 53/100 идеалних делова стана број 45 у ..., у улици ..., улаз I, на четвртом спрату, површине 54,26м², као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је противтужбени захтев тужене па је утврђено да је на основу уговора о поклону који су тужилац, као поклонодавац и тужена, као поклонопримац, закључили 22.3.2006. године у Београду, стекла право својина на 53/100 идеалних сувласничких удела на непокретности,

5788/24

двособном стану број 45, површине 54,26м², који се налази на четвртом спрату стамбене зграде у ..., кућни број ..., постојеће на кат.парцели бр. ... КО ..., уписан у РГЗ РС лист непокретности бр. ... Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставовима другом, трећем и четвртом изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Тужилца је благовремено одговорила на жалбу тужиоца.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побijана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па тужилац жалбом неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са сада пок. ВВ био у браку од 1966. године до 1986. године и у том браку је рођена тужена. У току трајања брака сада пок. ВВ је као купац са продавцем Пословним удружењем "Импрос" 17.05.1973. године закључила уговор о купопродаји стана, као и анекс уговора. Предмет тог уговора био је стан бр.45 у улици ..., улаз I, на четвртом спрату, површине 54,26м². Након развода брака, тужилац и сада пок. ВВ су водили парнични поступак ради поделе брачне тековине, који је окончан доношењем правноснажне пресуде Четвртог општинског суда у Београду П.бр.5119/97 од 13.09.2000. године, којом је утврђено да је по основу стицања у брачној заједници пок. ВВ ванкњижни сувласник са уделом од 47/100 идеалних делова на наведеном стану, а тужилац са 53/100 идеалних делова. По разводу брака пок. ВВ је наставила да живи у предметном стану до 1990. године, након чега се одселила, док је тужилац у предметном стану живео до 2013. године, а почев од 1996. године живео је заједно са туженом и унуком ГГ. Дана 22.3.2006. године тужилац као поклонодавац је са туженом као поклонопримцем, закључио уговор о поклону, којим јој је по породичном договору, као ванкњижни власник поклонио 53/100 идеалних делова двособног стана број 45 у ..., у Улици ..., улаз I, на четвртом спрату, површине 54,26м². Наведени уговор парничне странке су потписале, али нису овериле. Дана 19.10.2006. године пок. ВВ, као поклонодавац је са туженом, као поклонопримцем закључила уговор о поклону, оверен пред Трећим општинским судом у Београду I Ов.бр.8316/06, којим јој је као ванкњижни власник поклонила стан бр.45 у Улици ... На основу овог уговора, тужена се у катастру непокретности уписала као власник стана са уделом 1/1.

5788/24

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно оценио да је уговор о поклону од 22.3.2006. године закључен када је важио Закон о промету непокретности ("Службени гласник РС" број 42/98, 11/09) који је предвиђао могућност конвалидације уговора уколико су испуњени услови за конвалидацију прописани тим законом, што је у конкретном случају, с обзиром на то да је уговор у целини испуњен, истим није повређено право прече куповине ни принудни пропис, стога је правилна одлука првостепеног суда о противтужбеном захтеву садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде, јер предметни уговор закључен између парничних странака којим је тужилац располагао са 53/100 идеалних делова предметног стана производи правно дејство. Следом наведеног, правилна је и одлука првостепеног суда садржана у ставу другом изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се на основу побијане пресуде (ставом првим утврђена ништавост уговора о поклону од 19.10.2006. године у делу којим је неовлашћено располагано са 53/100 идеалних делова тужиоца као сувласника) може уписати у надлежни регистар права на непокретности као сувласник са 53/100 идеалних делова предметног стана. Због тога је побијана пресуда потврђена у ставовима другом и трећем изреке, а жалба тужиоца одбијена као неоснована.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано, правилном оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП. Наводима у жалби тужиоца правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу, а у истој нису истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372. ЗПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио противтужбени захтев као основан. За своју одлуку навео је јасне, довољне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата и овај суд као другостепени.

Жалбом тужилац неосновано напада резултате доказног поступка покушавајући да кроз изнете тврдње доведе у сумњу правилност закључка првостепеног суда о битним чињеничним питањима спорног односа, указујући да је првостепени суд неоправдано поверовао исказу тужене и сведока ГГ, као и пок. ВВ, те је занемарио његове наводе да није потписао предметни уговор, да то није била његова воља, нити се на уговору налази његов потпис. Одредбом члана 8. ЗПП установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила у избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази која препушта суду, према специфичностима конкретног случаја, да слободно, без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Правилној оцени исказа странака, као и уосталом сваког доказа, претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа у контексту оних чињеница које су суду потребне као релевантне за доношење одлуке. Првостепени суд је сваки доказ посебно и потом све доказе заједно ценио у складу са правилима логичког закључивања и оним што је животно прихватљиво, вршећи садржајну анализу и оцену сваког доказа засебно и у узајамној вези са другим доказима, па је закључак о изнетим наводима извео ценећи садржину уговора о поклону од 22.3.2006. године, који садржи потписе парничних странака, као и исказа сведока, из којих је утврђено да је

5788/24

тужилац као поклонодавац потписао предметни уговор у спорном стану, у коме је и живео са туженом и њеном ћерком до 2013. године. Овај суд нема основа да сумња у утврђено чињенично стање на коме је заснована побијана пресуда, јер је првостепени суд у образложењу своје одлуке навео разлоге којима је на јасан начин објаснио како је текао доказни поступак, који су докази изведени и како су утврђене чињенице битне за одлучивање о тужбеном захтеву. С тим у вези, наводи жалбе којима тужилац указује на дугогодишње постојање поремећених међусобних односа парничних странака и прекид сваког контакта, не доводе у сумњу чињеничноправни закључак на коме је побијана пресуда заснована и без значаја су на доношење другачије одлуке. Ово посебно имајући у виду да тужилац осим изнетих тврдњи да се на уговору не налази његов потпис, ради утврђивања те чињенице није предложио одговарајуће доказе (графолошко вештачење) из којих би се утврдило да његов потпис није аутентичан и да је фалсификован, па је код таквог стања ствари, првостепени суд правилно закључио да је тужилац као поклонодавац потписао предметни уговор. Наведену чињеницу суд је утврдио и из исказа сведока ДД која је имала посредна сазнања од своје мајке, а којој се тужилац лично похвалио да је поклонио стан својој ћерки, овде туженој. С тим у вези, супротно жалбеним наводима, на тужиоцу је био терет доказивања чињеница везаних за правну ваљаност предметног уговора о поклону, самим тим и предлагање доказа на околност да је његов потпис на спорном уговору фалсификован. Такође, тужилац у жалби није пружио нове доказе, није истакао нове чињенице, нити изнео наводе којима се доводи у сумњу веродостојност и садржина доказа које је првостепени суд прихватио и на основу њих утврдио чињенично стање на коме је засновао своју одлуку. Следом наведеног, првостепени суд је правилном оценом садржине уговора о поклону, доводећи их у везу са исказима сведока, правилно утврдио чињенично стање, а супротни жалбени наводи којима се заправо указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, нису основани.

Исто тако, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се на основу побијане пресуде (ставом првим утврђена ништавост уговора о поклону од 19.10.2006. године у делу којим је неовлашћено располагао са 53/100 идеалних делова тужиоца као сувласника) може уписати у надлежни регистар права на непокретности као сувласник са 53/100 идеалних делова предметног стана, с обзиром на то да уговор о поклону закључен између парничних странака 22.3.2006. године којим је тужилац располагао са својим сувласничким уделом од 53/100 идеалних непокретности производи правно дејство, из ког разлога нема места промени уписа права својине у евиденцији права на непокретности.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их, сагласно члану 396. став 1. ЗПП, није посебно образлагао, јер не могу довести до другачије одлуке у овој парници.

Потврђена је на основу члана 401. тачка 2. ЗПП као правилна, и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртог изреке јер је донета с обзиром на исход спора и успех парничних странака у њему, применом одредаба члана

153. ЗПП.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде применом члана 390. ЗПП.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, овај суд је оценио да му накнада тих трошкова не припада, будући да тужилац није успео у поступку по изјављеном правном леку, па је у складу са чл. 165. став 1. у вези са чл. 153. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа – судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић